

Mágikus világkép

I. A teremtés előtt

Kezdetben volt az Őskáosz.

A mindenség összszubsztanciája, zabolátlan energiák végtelenje, ami szüntelen viharokban emészti és szüli újra önmagát.

Nem anyagi, nem is anyagtalan, mégis mindkettő egyszerre.

A formát nem öltött lehetőségek határtalan potenciálja, alakatlan semmi, ami mégis egyszerre minden, ami van, volt, valaha lehet, vagy lehetett volna. A végtelen lehetségeség.

A valóság első koherens mintázatának kikristályosodása, az anyag és a tudat megszületése előtt kizárólag ebből állt a mindenség. Nem léteztek istenek, vagy egyéb lények, sem anyag, sem maga a lét, vagy nemlét. Sem alakot öltött forma, vagy akár egyetlen kialakult mintázat. Csupán mindezek korlátlan lehetségesége: az Őskáosz.

Ugyanakkor maga a 'Teremtés előtt' kifejezés csupán viszonylagos, mivel az idő természete mindmáig vitatott. A két legismertebb elmélet szerint:

a) Az Idő az Őskáosz mellett a mindenség egyetlen örök szubsztanciája, már azzal együtt is létezett

b) Az Idő az Őskáosz végtelen lehetségeségéből elsőként formát öltött valóság: a saját farkába harapó kígyó, ami öntudatára ébredve megrázta magát, és az általa fölvert hullámokból születtek az első istenek

A két álláspont a mágiaelméleti körökben állandó vita tárgya, ezért nem tudni azt sem, milyen hosszú volt a káosz uralma; hogy eónok végtelen során át, vagy csupán egyetlen pillanatig tartott-e. Talán semeddig és mindörökké egyszerre, hiszen talán még az idő sem létezett.

Egyvalamiben azonban egyetértenek a tudós fők: a korszak az első istenek öntudatra ébredésével, a teremtés első mozzanatával ért véget.

II. A teremtés

Az Első Istenek:

Az Őskáosz áramlataiból időről időre véletlenszerű minták formálódtak, s egyesek közülük öntudatukra ébredtek - így születtek az első istenek.

Ezek rendre birokra keltek a Mindenség uralásáért és csaknem korlátlanok voltak a hatalmukban, mert - lévén a végtelen szülőttei - csak önnön természetük korlátozta őket.

És otthonokul, erődjekül a harcban, uradalmakat határoltak el a maguk számára, amiket ma Isteni Síkként ismerünk.

Démonok:

Az istenek azután szolgálkat és harcosokat formáztak az Őskáosz anyagából, hogy a végtelent járva harcoljanak értük, és pusztulást hozzanak többi istenre és

és uradalmaikra.

De a szolgák - lévén a káosz teremtményei - zabolázhatatlanok voltak és pusztításuk nem kímélte saját uraikat sem. A falkáik irányíthatatlanul tomboltak szerte a Mindenségben, teremtoik ellen fordultak, és romba döntöttek, amit az istenek alkottak - akik ezért végül bebörtönözték őket a Démoni Síkokon, és megfosztották a képességüktől, hogy szabadon barangolják a káosz végtelenjét.

De egyes vélekedések szerint néhányan elrejtözték közülük, és sikerrel elkerülték az ősi istenek haragját; ők mindmáig a pusztítás vágyától fűtve rejtözködnek a mindenség peremén. Mivel nem érte el őket az istenek bosszúja, ezért a mai napig csonkítatlanul birtokolják egykori hatalmukat, s az eltelt idővel csupán a bosszúszomjuk nőtt.

A teremtés:

Mikor az istenek fölismerték a démonokban rejlő veszélyt, és háborút indítottak ellenük. Ekkor, de talán már ezt megelőzően is (egyes vélemények szerint ugyanis a démonoknak kezdetben nem is másra szolgáltak, mint hogy a többi teremtmény és az istenek kapcsolatát ápolják), új szolgákra is szükségük volt. Lévén a korlátlan lehetségeségnek, az Őskáosznak csupán véletlenszerűen kikristályosodott mintázatai - mely lehetségeségnek a nemlét ugyanúgy eleme, ahogy a lét -, a káosz örökös változása idővel visszaoldotta az isteni esszenciákat, s az istenek, ahogy a semmiből vétettek, úgy vissza is tértek abba.

Olyanok voltak, mint a szél által az Ibara homokjába rajzolt mintázatok, vagy a tenger hullámverése által felrajzolt vonalak a tengerparton. Létezésük egyfajta természetes véletlenszerűségéből fakadt, s bár különlegesek és egyediek voltak, mint a fodrok a homokdűnék felszínén, de ahogy a káosz hullámai életre hozták őket, úgy idővel el is törölte őket a szélfűvás. Nem voltak ugyanis függetlenek a káosztól, nem voltak elkülönülő határaik attól, csupán öntudatra kélt áramlatai voltak az Őskáosznak, s ezen áramlatok idővel visszaoldódtak a forrásba. A káosz legelemibb természeti jelenségei voltak - és idővel természetszerűleg meg is szűntek, ahogy a káosz változott és alakult. Saját hatalmuk is - lévén ugyanezen forrásból származott - csupán lassítani tudta, de megakadályozni nem volt képes a folyamatot. Körülbástyázhatták magukat az uradalmaikban, de a változás - lévén maguk is

természetes részei voltak a káosznak - nem kerülhette el őket, hisz bár öntudattal rendelkeztek, a Mindenségtől elkülönülő, definiált formával nem.

Az isteneknek ezért külső forrásra volt szükségük, hogy táplálja a létüket; ami akár a végtelenségig valósággá szilárdítja a valójukat, és összetartja isteni lényegüket ott, ahol a káosz áramlatai felbomlással, a lehetőségek tengerébe való visszaoldódással fenyegettek.

A megoldást pedig a hit jelentette. Hívó szolgákra volt szükségük, akiknek milliói, milliárdjai hitték és akarták az isten létezését, és hitük összesített erejével olyan energiát közvetítettek a Mindenségbe, ami akár az örökkévalóságig is fenntartotta azt. Ezért az istenek újfajta alattvalókat teremtettek, akik immáron nem közvetlen szolgálattal, csupán imádattal adóztak az isteneknek.

S hogy ne kövessék el újra a korábbi hibát, híveiket immár nem közvetlenül a káosz anyagából formázták, otthonukul pedig - mivel képtelenek voltak fennmaradni a káosz viharaiiban - új világokat teremtettek.

III. Az istenekről

Úgy véljük, egyes entitások hívek és imádók teremtése helyett (vagy mellett) más utakat választottak. Ezek egyike lehetett, ha formába zárták magukat, definiálták önnön lényegüket és határaikat, miáltal jobban függetlenítték magukat az Őskáosz áramlásaitól. Elválasztották magukat a káosztól, amiből vétettek és állandó formát, körvonalakat teremtettek maguknak. Akik korábban csupán a káosz öntudattal és hatalommal bíró, de továbbra is a végtelen lehetségeséget (és ezért a feloldódás lehetőségét-veszélyét is) magukban hordozó áramlataiként léteztek, ott ehelyett egyedi sajátosságokat, jól körülhatárolható tulajdonságokat, természetet definiáltak a maguk számára. Ezzel elkülönítették magukat az Őskáosz jelentette végtelen lehetségeségtől, definiálták az önálló létezésüket - és egyben annak határait. Így öntudatra ébredt természeti jelenségből teremtett lényekké váltak.

A folyamat eredményeképp fokozatosan védettekké váltak a káosz viharaitól, ám ennek

a csaknem korlátlan szabadság volt az ára: a korlátlan lehetséges öntudattal bíró mintázatából leszűkítve önnön valójukat, véglegesen definiálniuk kellett magukat, meghatározva saját természetüket, s annak a külvilágtól elhatárolt formáját és határait. Ezáltal elkülönültek, s függetlenekké váltak ugyan a káosz változásaitól - önálló entitások lettek -, de mivel határvonalait kizárólag saját lényegükön belül jelölhették ki, tulajdonképpen lekorlátozták önmagukat és hatalmukat. Többé, de egyúttal mérhetetlenül kevesebbé is váltak a fennmaradás érdekében.

Amikor az Óskáoszból bármilyen lény, isten, egyéb entitás leválik, és saját, őt a káosztól egyedi lényként megkülönböztető természete lesz, azzal egyrészt elhatárolódik az őt szülő Óskáosztól, miáltal védettebbé válik az abba való visszaoldódástól (ezért is csinálják ezt az istenek), másfelől viszont le is korlátozza magát. Léven ezáltal ő már „valamilyenné” válik, amivel egyben kizárja, hogy másmilyen legyen (ellentétben a korábbi, óskáoszi állapottal, ami mindennek a lehetőségét magában rejtette). Vagyis a korábbi állapothoz képest lekorlátozódik a lénye. Ez természetesen a lehetőségei – s ezáltal hatalma - csökkenésével jár, de ezt az istenek vagy felvállalják kisebb-nagyobb mértékben a fennmaradásuk érdekében, vagy ha nem, azzal azt veszélyeztetik, hogy visszaoldódik a lényük az Óskáoszbba. Ezt jelenti az, hogy csak a saját természetük korlátozta őket: csak az szabott nekik határt, ahogy önmagukat a végtelen lehetségesből definiálták.

Egyesek úgy vélik, ennek az önkorlátozásnak-elszakadásnak számos átmenete létezik. Talán ennek eredményeképp születtek a kisebb istenek, a szűkebb befolyási területekkel rendelkező isteni entitások - akik pedig teljesen korlátozták magukat, akár még ennél is alacsonyabb rendű lényekké fejlődtek vissza. Elképzelhető, hogy ez az istenek egyik természetes degenerációs folyamata. Ahogy kivesznek híveik és ezért

fokozatosan apad a létezésüket állandósító hit, úgy kénytelenek egyre aktívabban védekezni a káosz hullámaival szemben, s annál inkább kénytelenek konkrét formát felölteni, hogy elhatárolják magukat a káosz változásaitól, egyre inkább meghatározni – valójában a korlátlan lehetségesből leszűkíteni - a saját természetüket, ezáltal pedig egyre jobban eltávolodni a kezdeti, csaknem omnipotens állapottól. Így kerülnek egyre közelebb a teremtett lényekhez a fennmaradás érdekében – s válnak szűkebb és szűkebb fókuszú, a valóság egyre szűkebb aspektusait megtestesítő istenné, kisistenné, majd végül istennél is kisebb entitássá, teremtett lényé. Még ha a leghatalmasabbak közül valóvá is.

Példák:

- Yukk'rt
- egyéb elfeledett istenek (Vérrel éltető anya, aquir kisistenek)

vélhetőleg Morgena is megindult ezen az úton, amikor kénytelen volt körvonalazott kisaspektusokra bontani a saját természetét, de úgy tűnik, még visszatérhet

Sogron – bár kisebb mértékben és talán csak látszólag veszített a szerepéből

Apoteózis:

Másfelől úgy véljük, a folyamat kétirányú. Az isteninél kisebb hatalmú lények előtt a felemelkedés lehetősége hasonlóképpen áll nyitva, csupán ellenkező irányban. Ennek során az egykori teremtett lény – fokozatosan levetkőzve a mindenségtől elkülönülő önálló határait és korlátait, egyszersmind megnyílván a Mindenség áramlatai felé – isteni entitássá válik. Melynek eredményeképp mellesleg – úgy véljük - elveszíti korábbi természetét, „egyéniségét”, hiszen épp azt a minőséget, ami meghatározza őt, mint egyedi sajátosságokkal bíró lény, ami formát ad a létezésének, kénytelen fokozatosan levetkőzni a kiteljesedéshez, hogy végül a végtelen lehetséges végleges formát nem öltött mintázatává, istenné válják. S ezáltal úgyszintén kevesebbé válik, miközben hatalmában mérhetetlenül kiteljesedik, hiszen formával és jelleggel, rendelkező egyedi lényből a lehetségesből alig elkülönülő – bár öntudattal bíró - természeti jelenséggé válik.

Ehhez a folyamathoz egy bizonyos ponton túl a fentiek szerint természetesen már létsíkok sokaságán hívek millióinak a hitéből fakadó

támogatásra van szükség, hogy a korlátait levedlő entitás föl ne oldódjék a káosz végtelenjében, mellyel egyre jobban egyesül. Ha e támogatás rendelkezésére áll, akkor viszont fokozatosan kiteljesedhet, levetkőzheti a hatalmát megkötő korlátokat, míg végül – úgy véljük – elvileg az isten egygé válhat a mindenséggel, valóban omnipotenssé válva. Mindez csupán feltételezés, de ha valóban létezik ez az állapot, és egy isten csakugyan képes lehet idáig fejlődni, úgy feltételezésünk szerint talán a teljes multiverzumra kiterjesztheti hatalmát, megnyerve az istenek között dúló háborút, s azután már kényén kedvén múlik, mihez kezd a mindenséggel.

Példák a folyamat stációira:

- Tharr – kindémonból istenné, majd vezető istenné vált egyre általánosabb, szélesebb hatáskörrel, ahogy a hívei száma drasztikusan megnőtt
- Uwel – szeráfi lényből ma már az egykori jellegének megfelelő hatáskörű kisistenné vált (a folyamat elején jár)
- Vélhetően a crantai kisistenek
- Vélhetően a kráni Tizenhármak is erre törekszenek

Persze a példák mindkét esetben bizonytalanok, lévén kizárólag az ynevi állapotokból feltehetőleg kevés következtetés vonható le az istenek teljes természetére és korlátaira vonatkozóan. De egyes tendenciák alátámasztani látszanak a fentieket – még ha egyik-másik következtetésünk téves is.

IV. A teremtett világok

Hogy létezésüket állandósítsák, s az Őskáoszba való visszaoldódást elkerüljék, az isteneknek tehát hívekre volt szükségük. De tanulva a démonokkal elkövetett hibából, ezúttal irányíthatóbb, céljaiknak megfelelőbb teremtményekre vágytak, ezért immár nem közvetlen a káosz anyagából formázták őket. Szétválasztották hát az Őskáosz aspektusait, amik a végtelen lehetőségéből ezáltal szilárd valósággá formálódhattak és így megteremtették az állandóságot. Alkotó munkájuk nyomán anyagi és nem anyagi Őslények öltöttek formát, melyek addig csupán lehetőségként léteztek a Káoszban, s az istenek ezeket tiszta formájukban elkülönítették

egymástól, hogy olyan híveket alkossanak belőlük, a teremtésükhöz gondosan kiválasztott őslények jellegzetességeinek köszönhetően olyan tulajdonságokkal, ami leginkább megfelelt céljaiknak.

Feltehetőleg számtalan őslényeg került kiválasztásra a lehetőségesség végtelenjéből. Ezek közé tartoznak az általunk négy Anyagi Őselem néven ismert őslények is, de csupán azért, mert halandó elménkkel csak ezeket fogjuk föl, ezek létezését ismertük föl, s világunkban úgy véljük, csupán ezekkel találkoztunk, nincs okunk feltételezni, hogy az istenek is csupán ennyi őslényeket, a végtelen lehetőségességnek mindössze ennyi aspektusát voltak képesek fölismerni, kiválasztani és valósággá változtatni.

Ráadásul Staralis valóságának ismert szerkezete sem indokolja, hogy ebben higgyünk. Sem az Élet princípiuma, sem az asztrál- és mentálsíkok nem illeszthetők be a mindössze négy őselemre épülő világkép rendszerébe. Márpedig ezek is tiszta, önálló jelenségek, létezésük megkérdőjelezhetetlen, eredetkötődésük a négy ismert Anyagi Őselemhez nem igazolható, sőt több mint kétséges. Épp ezért létezésük bizonyíték lehet a számtalan eddig föl nem ismert őslényeg léte, melyek közül egyesek a fentiekhez hasonlóan talán Satralis Elsődleges Anyagi Síkja valóságának is részei, csupán korlátolt elménkkel nem ismerjük fel őket, mások pedig egyáltalán nem kötődnek ezen anyagi síkhoz, hanem más síkokon alkotják a valóság szövedékét.

Logikusnak tűnik a feltételezés, hogy az istenek az ő csaknem korlátlan hatalmukban valósággá válás végtelen számú lehetőségét ismerhették föl az Őskáoszban, s igényeik szerint ki is választották a nekik tetszőket, hogy megteremtsék a létük fenntartásához szükséges állandóságot. Így születtek a pusztaság lehetőségéből valósággá formázott Őslények, melyek száma akár végtelen is lehet, s amiket az ősi istenek kedvükre elkülönítettek az Őskáoszból, hogy alapanyagként használhassák a teremtés további aktusaihoz.

Az elkülönített őslényegekből születtek a tiszta elemi síkok. Ezek közül négyet ismer föl az ynevi mágiatudomány, de jól láthatóan

csupán a szűklátókörűség akadályozza, hogy legalább további két ismert és megtapasztalt őslényeg létét elismerjük: az asztrál és mentál őslényegét. Ezek szintén önálló, létsíkalkotó szubsztanciák, melyek a saját törvényszerűségeik alapján jól elhatárolható, önálló aspektusai a végtelen lehetőségességnek, s akárcsak bármely általunk anyagiként fölismert őselemből alkotott létsík, ezek tiszta őselemi síkjai is képesek önállóan fenntartani az őshonos fajaik létét. Azért beszélek „általunk anyagiként fölismert” őselemekről, mert csupán szemellenzőségünk akadályozza azt az egyszerű felismerést, hogy ami számunkra anyagi, az egyes tőlünk eltérő természetű teremtett lények számára csupán anyagtalan árnykép, míg az általunk anyagtalannak vélt jelenségek számukra kézzelfogható, a mi fizikai valóságunkhoz hasonló valóságot alkotnak - ahogy az asztrál- és mentálsíkok lakói számára is az egyetlen fizikai valóságot ezen síkok jelentik. Magyarán az „anyagi” és „nem anyagi” jelzők használata csupán nézőpont kérdése, s így az ismert négy anyagi őslényeg létén felül a további őslényegek fölismerése is csupán némi felpillantást igényel a saját korlátolt valóságképünkől.

A tiszta őslényegek elkülönítése után az istenek kényük és kedvük szerint formáztak tiszta és kevert őslényegi valóságokat, s népesítették be őket ezen valóságok anyagából gyúrt lényekkel, melyek ezáltal – mivel a kívánatosnak vélt Őslényegek keveredéséből épültek föl – a kívánt őslényegek sajátosságait hordozták magukon abban a formában, ahogy azt a teremtőjük kívánta. Így az istenek megteremtették a világaikat, s azokat saját igényeikre formált, egyedi tulajdonságokkal rendelkező lényekkel népesítették be, ahogy a legjobbnak látták, hogy a teremtett lények imádatukkal adózhassanak a teremtőiknek.

Satralis – mint az köztudott – a négy Anyagi Őselem keveredéséből épül föl. Ugyanakkor a fentiek miatt okunk van azt feltételezni, hogy egyéb, eleddig őslényegként föl nem ismert őslényegek is áthatják, elkeverednek a valóságában, de

legalábbis kölcsönhatásban állnak vele. Ezek némelyike könnyebben megragadható és felismerhető, mint pl. a már említett Asztrális és Mentális síkokat alkotó esszenciák, mások felismerése lényegesen bonyolultabb, vagy akár lehetetlen is az ynevi mágiatudomány képességeivel – mint például az élet princípiuma, az életet lehetővé tevő jelenség, ami kétségbevonhatatlan része Satralis valóságának, megismerése, megragadása azonban meghaladja a mágia tudományának képességeit még akkor is, amikor a manipulálására számos ismert metódus létezik a Hetedkorban. Nem jelenthetjük ki ugyan minden kétséget kizárva, hogy valóban az anyaggal keveredő önálló Őslényeknek kell tekinteni az élet jelenségét, de a hetedkori mágiatudomány állása szerint ez nem is zárható ki egyértelműen.

Tudjuk továbbá hogy a létsíkok végtelenjében a legkülönbélebb konstrukciók találhatók meg. Számos közülük Satralishoz hasonló kevert létsík, sok közülük természetét tekintve alig mutat eltérést attól, így feltételezhetőleg hasonló módon teremtettek. Másokon az őselemi arányokat eltérően alkották meg – bizonyára az őket teremtő entitások ezt így látták jónak, hogy a kívánalmaiknak megfelelő, ezen síkok sajátosságaival bíró lényekkel népesíthessék be őket. Erre egyértelmű bizonyítéknak tekinthetjük az idegen világokról Ynevre került fajokat, akik mind igen eltérő, egyedi vonásokat hordoznak mind fizikai, mind szellemi, s gyakran mágikus sajátosságaikat tekintve is (pl. a dzsennek és amundok – utóbbiaknak a tűz őselemével való szorosabb kapcsolata erősen vélelmezett –, de számos forrás hivatkozik arra is, hogy a törpék fájában sűrűbben keveredik a föld őseleme, mint egyéb ismert satralisi lényekben). Megint más világok pedig olyan gyökeresen idegen természettel bírnak, amit az ynevi elme felfogni is képtelen. Ezekben az általunk ismert valóság törvényeinek nyomai sem fedezhetők föl, mivel számunkra teljesen idegen őslényegek hatják át, vagy akár teljes mértékben ilyenek alkotják őket.

A végtelen számú teremtett létsík mindegyikének természete egyedi a maga módján, de botorság tehát azt feltételezni, hogy mindegyikük Satralis valóságára hajaz. Más létsíkok más őslényegekből, más törvényszerűségek alapján épülnek föl, hogy a sajátos, csak a teremtőik által ismert célok és igények alapján teremtett létformáiknak otthont adjanak, hogy azok

imádhassák és ezzel létezésében támogathassák teremtőiket. S ha ezen teremtők bizonyos okok miatt el is tűntek az idők viharában, a világok és teremtményeik természetesen ezután is fönmaradhattak, gyakorta pedig új istenek találtak rájuk és nyerték el a rajtuk élők hódolatát.

V. A teremtett lényekről

Az Síkok tehát őslényegek – hetedkori szóhasználatban őselemek – keveredéséből épülnek fel, Satralis anyagi síkját pedig a mágiatudomány álláspontja szerint négy fizikai őselem építi fel. Ugyanakkor látnunk kell, hogy önmagukban a tárgyak halottak, ezért értelemszerűen nem lehet elégséges a négy őselem a világ teljes körű leírásához. Szükségszerű, hogy valami életre keltse a dolgokat, amitől élővé válnak az élőlények. Ez a szükségeszerű összetevő az Élet Princípiuma és az életenergia. Azon tárgyak, melyekben megtalálható az életenergia, élnek, míg más tárgyakban nincs meg, azok halottak. Mindez azonban még nem ad magyarázatot arra, hogy mindkét csoporton belül - élő és élettelen - egyaránt találunk olyanokat, amik mágikus tulajdonságokkal bírnak, mágikus hatások létrehozására képesek, s olyanokat is, melyek nem. Ezért kell, hogy létezzen legalább még egy további minőség, mely e különbözőségért felel: a mágia (vagy mana). Legszűkebb becslés szerint is tehát minimum hat elemi aspektusra bontható Satralis valósága, a négy őselemként ismert anyagi és a két őselemként föl nem ismert, inszubsztanciális összetevő (melyek esetleges őslényegi mivolta nem zárható ki) változatos arányú keveredése hozza létre a különböző anyagminőségeket, élőlényeket, mágikus hatalmú tárgyakat, és lényeket.

A négy fizikai őselem keveredéséből létrejövő anyagminőségekben minden jel szerint eltérő mértékben képesek elkeveredni és megkötni az inszubsztanciális elemek, ezért a különböző testfelépítésű lények (testfelépítés alatt ez esetben az őselemi összetételt értjük) fizikai valója más és más mértékben képes a mágia és az életenergia befogadására és raktározására. Egyes keverékek ugyanis alkalmasabbak egyik, vagy másik anyagtalan őselem megkötésére, mások kevésbé azok. Az Elsődleges Anyagi Sík élőlényeinek fizikai teste csekély eltérést mutat ugyan egymáshoz képest az őselemi összetétel szempontjából (bár az amundok esetében van ilyesmire utalás, valamint

vélhető, hogy a törpék, s talán az orkok is „sűrűbb alapanyagból” lettek gyúrva), azonban ez mégis épp elég ahhoz, hogy szignifikáns különbségek legyenek a befogadóképességükben.

A fentiekkel magyarázható, hogy egyes fajok életerősebbek másoknál, mások pedig hosszabb életűek. Az orkok fizikai testének őselemi összetétele viszonylag sok életerő "feloldására" képes, azonban relatíve rövid ideig képes megkötni azt, "elszíváro" belőlük az életerő (mint a papírpohárba töltött víz). Ennek köszönhető az erős szervezetük, valamint gyors öregedésük. Az elfek fizikai testének szerencsésebb őselemi összetétele valamivel kevesebb életerő befogadását teszi ugyan lehetővé, de szinte a végtelenségig képes megtartani azt (mint az üvegpohárba töltött víz) - ezért gyengébbek életerő tekintetében az orkoknál, de rendkívül hosszú ideig élnek.

Hasonló a helyzet a mágiával is. Az egyes fajok eltérő őselemi felépítése más-más mértékben teszi lehetővé, hogy az újonnan születő egyed fizikai valója a mágikus energiákat megkösse. Ezzel magyarázható, hogy a fajok között jelentős eltérések is lehetnek mágikus potenciál tekintetében, de azonos faj egyedei átlagosan hasonló mágikus potenciált képesek kifejleszteni. Természetesen azonos fajokon belül is lehetnek apróbb eltérések a fizikai felépítésben, s így mind az életerő, mind a mágia tekintetében - ezért van, hogy egyes emberek gyorsabban, vagy lassabban öregszenek másoknál, vagy azonos faj egyedei közül az egyikből nagy hatalmú mágus lesz, a másik pedig még a mágia alapjait sem képes elsajátítani. De ezen kirívó eltérésektől eltekintve az azonos fajokon belüli egyedek közel azonos őselemi összetétele az oka annak, hogy a faj egyedei átlagosan hozzávetőleg egyforma tulajdonságokkal rendelkeznek más fajoktól pedig jelentős eltéréseket mutathatnak. Mindazonáltal minden jel arra mutat, hogy az elfszabású fajok a fentiek ellenére hozzávetőleg azonos mennyiségű mana megkötésére képesek (eltérően az életenergiától, melyben jelentősek az eltérések), aminek vélt magyarázatára később visszatérek.

Az aquir fajok fizikai felépítése ugyanakkor egy ősibb, más világrendben

teremtett, más őselemi összetétellel. A testük emiatt egészen más – nagyságrendekkel más – arányokban képes a mágikus energiák befogadására (sokuké az életenergiára is, lásd a kvázi örökéltű őlfeket), ezért alkalmas a szervezetük a manánál sokszorosan sűrűbb od megkötésére és ezáltal az ősmágia használatára is. Az óriási mennyiségben megkötött mágiának azonban hátulütője is van. Míg az újabb fajok nagyságrendekkel hígabb manát képesek csak megkötni, addig ezt cserébe a manahálóból viszonylag jó hatásfokkal vissza is tudja gyűjteni a szervezetük egy-egy kiürülés után. Az aquirók szervezete azonban a hígabb manához képest óriási energiát tárol és szabadít fel egy-egy hatalomszóval, amit a felhígult hetedkori manahálóból nem, vagy csak rendkívül nehezen tud visszanyerni. A Hetedkorra ugyanis az Első és Másodkorhoz mérten már rettenetesen felhígult a manaháló, mely az ősbibb korok gyermekeinek idegen (egyes fajok esetében csaknem összeegyeztethetetlenül életidegen) környezetet teremtett. Ezért kényszerülnek arra, hogy a legdúsabb mágikus források közelében éljenek, ahol még elég sűrű a mana (s ezáltal valamivel közelebb áll a saját természetes közegükhöz, a Másod- és Harmadkor viszonyaihoz) ahhoz, hogy egyre fogyatkozó létszámban és egyre degenerálódva ugyan, de képesek legyenek fennmaradni. Ez a magyarázata annak is, hogy miért sorvadnak el, illetve miért tart tovább a regenerálódásuk a manaforrásoktól távolabb.

Képesek ugyan életben maradni és odot termelni a manaforrásoktól távolabb is, csak éppen kisebb hatékonysággal, valamint valószínűleg ez gyorsabb hanyatlással is jár számukra (egyesek számára pedig – abból kiindulva, hogy az od-termelés az élettani folyamataik közé tartozik – a managóctól való távolság akár az életfunkciókat is veszélyeztetheti). Az aquir fajok ezt nem fogadták el, természetüktől idegen a gyengülés és a gyengeség elfogadása, ezért ahogy a manaháló egyre hígult, ők úgy

vonultak egyre visszább a managócok környékére, ahol ideig-óráig még megőrizhették a régi hatalmukat. Azon fajok, melyek nem így cselekedtek, talán túl későn ismerték föl a jelenséget, de az is lehet, hogy egyszerűen elfogadták az elkerülhetetlent. Ezek jelentős része megkezdte a maga faji evolúcióját (vagy degenerálódását), mely ahhoz vezetett, hogy az újabb és újabb generációk véréből fokozatosan kihígult az ősmágia használatára való képesség (pl. elfek, valamint minden jel szerint ennek a folyamatnak az elején járnak a gnómok is). Mások esetében erre nem került sor, a képességet továbbra is változatlanul őrzik és örökítik (bár összehasonlítási lehetőség hiányában nem jelenthető ki egyértelműen, hogy tényleg változatlanul, lehetséges, hogy a mostani hatalmuk már csak töredéke a valaha voltoknak), de az od-visszanyerési sebességük - köszönhetően annak, hogy a managócoktól távol hígabb a háló - feltehetőleg elmarad a managócok környékén élő többi aquiré mögött. Minden valószínűség szerint ebbe a csoportba kell sorolnunk a mahrahadikat és a dzseneket – sőt utóbbiakat akár a két csoport metszetébe, mivel nem elképzelhetetlen, hogy egykoron fajkeveredés esetén is örökíteni tudták a képességüket, míg mára ehhez már nem elég erős bennük az ősi vér.

A korcsosuló fajok egyedei között ugyanakkor nem elképzelhetetlen, hogy időről időre felbukkan egy-egy egyed, akiben az ősi idők jellegzetességei kiütkeznek, s az elveszett, vagy annak hitt képességek birtokában jön világra. Ez a jelenség a faji degeneráció kezdetén viszonylag gyakori lehet, de ahogy a faj egyre előrébb jut az evolúció folyamatában, feltehetőleg egyre ritkábban fordul elő.

Az alkalmazkodás – faji degeneráció – folyamatának eredménye vélhetően az is, hogy a különböző ifjabb fajok egyedei (értve ez alatt a jelenkor elfjeit is) egymáshoz közelítőleg azonos arányban képesek a mana tárolására: alkalmazkodtak. Az ősfajoktól eltérően alkalmazkodtak a világhoz és a fizikai őselemi felépítésük változott a mana hígulásával párhuzamosan, hogy az új közegben is életképesek maradjanak. Ennek köszönhetően egyfajta faji evolúció eredménye, hogy ezen fajok egyedei nagyjából azonos arányban képesek a mágikus energiák megkötésére (szignifikáns különbség nem ismert az elfek és az emberek – vagy egyéb értelmes

nem aquir fajok – természetes mágikus potenciálja között), mivel ez a manaháló sűrűségéhez mért maximum, amivel a fajok még versenyben tudnak maradni. Ha kevesebb mana megkötésére lennének képesek, lemaradnának a vetélytársakkal szemben, ha pedig többre, akkor az aqirok sorsára jutnának, ezért a faji evolúció minden faj esetében a túléléshez szükséges és lehetséges maximumra állt be - ami pedig a gyökeresen eltérő fajok esetén is hozzátétőleg azonos mágikus képességeket eredményez. Az aqirokból ez az alkalmazkodóképesség hiányzik (ami jelentős mértékben a hosszú életüknek és az utódnemzési hajlandóságuk alacsony fokának is köszönhető), ezért vannak a mai napig az ősbibb korok viszonyaira hangola, s ez okozza fokozatos hanyatlásukat.

A gondolatmenet következő lépése, hogy amennyiben valaki képes volna feltérképezni a saját teste pontos őselemi összetételét és részletes felépítését (amire a Hetedkor mágusai egyelőre nem képesek), majd rendelkezne a metódussal, amivel ezen az őselemi keveredésen a megfelelő arányban változtathat (nem az egyszerű anyagminőségről van tehát szó, hanem a tökéletesen pontos őselemi arányokról, amik a bonyolult és összetett egységet, az élőlényt felépítik), akkor elméletileg megváltoztathatná a teste életképességét, de még a mágikus potenciálját is. Persze a kísérletezés nem volna veszélytelen, hiszen a legkisebb aránytévesztés is mágikus kiégést, azonnali halált, vagy ki tudja még, mit okozhat. Minden esetre legalább egy entitástról vélelmezhető Yneven, hogy – amennyiben helyes a fenti elmélet – rendelkezik a

tudással és képes is erre a műveletre: A Könnytelen Öreg. Akinek a kútjába bárki beleugorhat, cserébe az ősaquir végrehajtja a transzmutációt az elsőszülöttjén, melynek köszönhetően annak fizikai valója más összetételt nyer, s ezáltal képessé válik a sokkal sűrűbb mágikus energiák befogadására is, ezért a vére „oddal dúsul”.

1. rész: 2011.10.05.

2. rész: 2011.10.06.

3. rész: 2011.10.09.

4. rész: 2011.10.28.

5. rész: 2011.10.29.

?

Szerző: Cirifischio

Forrás: Szilánkok

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a blog-oldalon több részletben jelent meg.